

IN MEMORIAM

Prof. dr. VLADIMIR MIHALIĆ
1914 - 2005.

Redoviti profesor Agronomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
Dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

Na pragu proljeća 10. travnja ove godine, u 91. godini života, poslije kratke bolesti svoje umorne oči zauvijek je sklopio ugledni profesor Agronomskog fakulteta, znanstvenik, vrstan erudit, učitelj, kolega, suradnik i prijatelj - gospodin Prof. dr. sc. Vladimir Mihalić, redoviti profesor u mirovini, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Po hladnom i kišovitom, proljetnom vremenu na posljednje počivalište, na groblju Mirogoj ispraćen je u nazočnosti rodbine, brojnih prijatelja, kolega i suradnika. Toplim, biranim riječima od njega se u ime Agronomskog fakulteta, Hrvatskog tloznanstvenog društva i Hrvatskog agronomskog društva oprostio dugogodišnji suradnik i prijatelj Prof. dr. sc. Ferdo Bašić, a u ime Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti Akademik prof. dr. sc. Slavko Matić.

Za Sveučilište u Zagrebu, Agronomski fakultet, Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti, cijelu hrvatsku akademsku zajednicu, napose agronomsku struku i praksu to je težak gubitak. Mi agronomi ostali smo bez svog velikog učitelja, a Hrvatsko agronomsko društvo bez svog najstarijeg člana.

Teško je stoga naći i odmjeriti prave riječi za posljednji pozdrav izuzetnoj osobi, čovjeku, koji je baš u vrijeme kada plugovi zemljoradnika diljem Lijepe Naše pripremaju tlo za još jednu sjetvu, zaorao svoju posljednju „životnu brazdu“.

Rođen je davne 1914. godine u Zagrebu. Premda rođen i stasao u gradskoj sredini, na prvi pogled bi se pomislilo, bez bliske veze s prirodom, bio je rođeni prirodnjak. Osjećaj za prirodu i privrženost prirodi izvirala je iz njegova bića pa se, vođen tim osjećajem po završetku realne gimnazije, kao vrstan učenik opredjeljuje za studij na tada Poljoprivredno-šumarskom fakultetu.

Prirodna nadarenost, visoko i vrsno opće obrazovanje, snažna erudicija, dobro poznavanje svjetskih jezika učinili su da Prof. Mihalić izraste u vrsnog svjetskog znanstvenika. Bez imalo pretjerivanja može se reći da je razdoblje

intenzifikacije i modernizacije oranične biljne proizvodnje na prostorima bivše Jugoslavije neraskidivo vezano za ime Prof. Mihalića. Mladenačkom energijom i zanesenošću, istraživačkom znatiželjom, prirođenom upornošću i dosljednošću bio je na čelu onodobne plejade znanstvenika u traženju puta za visoke prinose, nove uzgojne postupke, za transformaciju poljoprivrede u suvremenu, intenzivnu proizvodnju. To je bio njegov jasan odgovor zahtjevu toga vremena. Neprijeporno je u to doba jedan od najistaknutijih znanstvenih djelatnika i stručnjaka, ne samo hrvatske, već i poljoprivrede cijelog prostora jugoistoka Europe. A istodobno je bio, i cijeli život ostao, običan i jednostavan, dobar i drag čovjek. Kao osobu i znanstvenika najbolje ga oslikava jedna od milijih mu uzrečica; «Čovjek sam i sve što je ljudsko nije mi strano».

Predavao je na poslijediplomskim studijima na našem, sarajevskom i beogradskom poljoprivrednom fakultetu. Bio je lak na peru - sam ili u koautorstvu objavio je preko 170 znanstvenih radova, ali i brojne stručne radove, skripta, knjige, udžbenike, članke, prijevode i osvrtne, a s radovima je sudjelovao na brojnim međunarodnim znanstvenim skupovima. Iskričava i čudesno lijepa, neponovljiva, uzorna za suvremenike i buduće naraštaje, bila je njegova ljubav prema agronomskoj struci, koju je nazivao «tvornicom na otvorenom», i prema biljkama, koje je u svojim nadahnutim predavanjima nazivao biokemijskim tvornicama.

Baš zato, upućujući mu posljednji pozdrav, u ime svih djelatnika Agronomskog fakulteta, a napose djelatnika Zavoda za opću proizvodnju bilja, Zavoda kojega je utemeljio, osmislio i usmjerio njegov rad, u ime Hrvatskog tloznanstvenog društva, u čiji je rad utisnuo snažan pečat, u ime Hrvatskog agronomskog društva, čiji je bio najstariji član, za miran vječni počinak dragom profesoru upućujemo pozdrave prolisalih grana drveća svih mjesta u kojima je službovao; Božjakovine, Osijeka, Križevaca, Đakova. Za posljednji počinak donosimo Vam dah vjetra iznad Maksimirske šume, miris tek procvalog jasmína. Svi mi, koji smo se toga dana okupili oko odra, ali i svi oni kojima je prenosio svoja znanja čuvat ćemo sjećanja na ovu uzornu osobu, kao mozaik slika vremena u kojemu smo živjeli, zajedno gazili staze u zelenilu Svetošimunske 25., u grču i trpljenju čekali našu Hrvatsku i čuvali zajedništvo agronomске struke.

Za sve što je učinio profesoru Vladimiru Mihaliću hvala! Neka mu je vječna slava!

Prof. dr. sc. Ferdo Bašić